

Kirkegaard: Det lovforslag, som her er til første behandling, har ingen direkte interesse for det store flertal af kommuner, som har en grundskyldpromille på under 35; men den lange række af kommuner, i alt 139, som er nævnt i bilaget til lovforslaget, med en grundskyldpromille på 35 eller derover, vil formodentlig modtage det foreliggende lovforslag uden begejstring.

Grundskyldpromillen er jo ikke et tal, sognerådene landet over gætter sig til, men derimod et tal, de finder frem til efter en nøje vurdering af kommunens forhold og skatteydernes økonomiske vilkår, en vurdering, som foretages af sognerådene for at nå frem til en så rimelig fordeling af skattebyrden som nu engang overhovedet muligt.

Sognerådene i de 139 kommuner, jeg her har nævnt, vil formodentlig være af den opfattelse, at den mulighed, de har for at nå frem til den mest rimelige fordeling af skattebyrden, forringes, hvis dette lovforslag gennemføres.

Med de ret snævre grænser, der er — fra 10 promille til 35 promille — vil jeg være af den opfattelse, at det vil være helt forsvareligt at overlade afgørelsen angående fastsættelsen af promillen til kommunerne selv.

Må jeg slutte med at sige, at da lovforslaget er et led i det forlig, som blev indgået i foråret, kan jeg på mit partis vegne give det tilslutning.

Erik A. Jensen: Jeg skal ikke her ved første behandling af det foreliggende lovforslag optage ret meget af det høje tings tid, men kun, da det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, som er mit partis ordfører vedrørende dette lovforslag, desværre er forhindret i at være til stede, i hans sted og på mit partis vegne fremsætte et par bemærkninger.

Hvad angår forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, bemærker vi med en vis tilfredshed, at man søger at skabe større lighed mellem kommunerne. Disse bestræbelser havde vi dog hellere set iværksat på en række andre områder. Således mener vi, at det bliver nødvendigt snarest at tage spørgsmålet om de forskellige tilskudsordninger til kommunerne op til drøftelse med henblik

på en udjævning af disses udgifter. Eksempelvis finder vi det rimeligt, at hurtigt voksende kommuner får større tilskud til deres anlæg af vuggestuer, børnehaver, skoler, kloakker m. v., således at beskatningen ikke bliver urimelig hård i sådanne kommuner.

De vigtigste skatter er som bekendt indkomstskatterne, og vi så hellere en udligning af skatteforskellen på dette område end på ejendomsskatternes område. Vi er naturligvis ikke tilhængere af total udligning — det ville også harmonere dårligt med det kommunale selvstyre — men vi ønsker på dette punkt skabt grundlag for større lighed både på indkomsts- og udgiftssiden, således at befolkningsstrukturen og befolkningsudviklingen i en kommune kun får begrænset indflydelse på beskatningsforholdene.

Vi finder, at den foreslåede ændring principielt har den skævhed, at den største jordbesidder får den største gevinst, medens den lille jordbesidder, husmanden og parcelhusejeren, nok får gevinst på ejendomsbeskatningen, men til gengæld får en forhøjelse af indkomstbeskatningen, som vil overstige gevinsten på grundskatterne. Noget tilsvarende vil ikke gøre sig gældende for de store jordbesiddere. De vil, så vidt jeg kan se, selv i betragtning af den nødvendige forhøjelse af indkomstskatterne stadig have en gevinst.

Dette lovforslag synes altså at betyde en overvæltning af skattebyrden fra de stærkeste skuldre til de svageste skuldre, og det kan vi ikke lide, men det er desværre blevet den almindelige tendens i den allerseneste lovgivning i dette folketingsår.

Det foreliggende lovforslag er ligesom flere tidligere en følge af det dumme forlig, regeringen i sommer indgik med den borgerlige opposition. Den højtærede indenrigsminister gør selv opmærksom herpå i de bemærkninger, der ledsager lovforslaget. Godt nok fremgår det af § 3, stk. 1, 3. punktum, at den højtærede indenrigsminister kan tillade en kommunalbestyrelse at fastsætte en grundskyldpromille, der er højere end 35. Jeg er ikke i stand til at vurdere, hvad en nedsættelse af grundskyldpromillen til 35 vil betyde i retning af overvæltning af skattebyrden på de personlige skatter; men at det ene må blive en følge af det andet, synes givet.